

Apoi carele 'ncărca,
 Și pe tóte le căra
 Și gireși nalte dura,
 În capulu pământului
 În sterița vântului.
 Apoi aria 'și făcea
 Și din grajdii mai aducea,

Dece epe
 Totu sirepe

Și de paru că le lega,
 Și pe tóte le mâna
 Imprejurulu parului
 De-asupra faciărilor.

Mânați, mēi,—hăi, hăi!

Epele mereu fugea,
 Funia se totu strîngea
 De paru iute ajungea!
 Și grâulu se treera,
 Și flăcăi ilu vîntura,
 Dimerlia scutura,
 Harabale încărca
 Și la móră le pleca.

Mânați, copii,—hăi, hăi!

Éră hóța cea de móră,
 Când vèdù atâtea care,
 Incărcate cu povóră,
 Puse códa pe spinare
 Și plecâ in fuga mare
 La cea luncă de scăpare:

Lunca mare,
 Frunță n'are;

Lunca mică, frunța-i pică.
 Ér' morarulu meșteru bunu
 Dăria móră pe cătunu;
 Și-și lua cojocu mișosu
 Și mi-lu înbrăca pe dosu.
 Și-și lua ciocanu'n brîu,
 Și mai lua și unu friu.
 Apoi iute alerga
 Móra cu frîu o lega
 Ș'o apuca de călcăiu
 De-o punea pe căpătēiu;
 Și-i da cu ciocanu 'n șele
 De-o așeđa pe măsele.

Mânați, mēi,—hăi, hăi!

Elu o lua de lăptocu
 Ș'o da ér' în vadu, la locu.
 Și turna deasupra'n coșu
 Grâu mărunțelu de celu roșu.
 Grâulu s'așeđa pe vétră

Și din coșu cădea sub pétră;
 De sub pétră, în covată,
 Curgea faină curată.

Mânați, copii,—hăi, hăi!

Troian multu se bucura,
 Deciuală morii da,
 Pe morariu ilu dăruia,
 Apoi călare suia
 Și voiosu se înturna,
 Cu flēcăii ce mâna.
 Ér' boii se opintea
 Și roțile scărția.

Mânați, mēi,—hăi, hăi!

Iată mândra jupênesă,
 Dochiana cea frumósă,
 C'auđia tocmai din casă
 Chiotulu flēcăiloru,
 Scărțiitululu careloru;
 Și'n camară că mergea
 Și din cuiu își alegea,
 Sită mare și cam désă,
 Totu cu pânză de matasă.
 Sufleca ea mâneci albe,
 Ș'arata braçile dalbe;
 Și cernia, mări cernia,
 Ninsórea se așternea,
 Pe susu tobele bătea,
 Negurele josu cădea.

Mânați, mēi,—hăi, hăi!

Apoi pâne plămădia,
 Ș'o lăsa pêne dospia;
 Apoi colaci invărtia,
 Pe lopată mi-i culca
 Și'n cuptioru îi arunca!
 Apoi éră cu lopata,
 Rumeni îi scotea și gata.
 Atunci ea 'mpărția vr'o cinci
 La flăcăii cei voinici.
 Și 'mpărția trei colăcei
 La copiii mititei;
 Éră mândrului bărbatu
 Îi dedea unu sărutatu!

Mânați, mēi,—hăi, hăi!

Cum a datu Dumneđu anu,
 Holde mândre lui Troian,
 Astu-feliu să dea și la voi
 Ca s'avemu parte și noi.
 Să vè fiă casa, casă,
 Să vè fiă mēsa, mēsa!
 Și la anulu să trăiți